

Janečková je dvacet let na jedné štaci. „Jsem konzervativní a je tu dobrá parta“

Do Východočeského divadla přišla Petra Janečková poprvé před dvaceti lety, na hostování coby studentka Janáčkovy akademie múzických umění. Inscenace **Zavraždění svaté Celestiny**, kde tenkrát zaskakovala, tak odstartovala její působení na pardubické scéně, které trvá dodnes.

Gabriela Gregorová
redaktorka MF DNES

PARDUBICE Během uplynulých sezon si v divadle Petra Janečková vybuodovala pevnou pozici. Ztvárnila řadu významných rolí jako Mimi v Loupežníkovi, Lízu v My Fair Lady, Denisu v Mam'zelle Nitouche či Sugar ve stejnojmenném muzikálu. Že je ve výborné herecké i pěvecké kondici, dokazuje například i její desetinásobné vítězství v divácké anketě o nejoblíbenější herečku divadla.

Jaké bylo její povědomí o pardubické scéně, když na ni před dvaceti lety zamířila poprvé? „V podstatě žádné. Sice jsem tu v rámci hostovačky v Městském divadle Brno byla jednou s West Side Story, takže jsem věděla, jak vypadá budova zevnitř, ale jinak jsem toho o zdejším repertoáru a hercích moc nevěděla,“ řekla Petra Janečková.

Jaké tehdy byly vaše první pocity, když jste do Východočeského divadla přišla?

Trochu jsem se bála, to je jasné, byla jsem vypuštěná do světa. Ze začátku jsem se spíš hodně rozkoukala, než že bych se snažila nějak výrazně prosazovat. Navíc jsem ještě neměla dokončenou školu, začínala jsem čtvrták na JAMU, takže jsem musela divadlo i studium nějak skloubit. Požádala jsem ve škole, abych si mohla posunout nástup do ročníku, a naštěstí s tím nebyl žádný problém, naopak. Na JAMU hostování a angažmá v divadle podporují, jsou rádi, když se někdo ze studentů uchytí.

Hostování vyústilo ve stále angažmá; absolvovala jste obor mu-

zikálové herectví, ale nastoupila do činoherního divadla...

Za činohru jsem byla ráda! Nehrozilo mi tak, že bych musela v nějaké pražské produkci hrát stejný muzikál třeba osmkrát do týdne. Podle mě je ta různorodost repertoáru úžasná a důležitá. Navíc bez muzikálu jsem až tak nezůstala, první rok jsem tady dělala Mam'zelle Nitouche, Hello, Dolly!, později Šumaře na střeše nebo Sugar... Musím říct, že nabídka angažmá pro mě znamenala velké uklidnění a štěstí. Ulevilo se mi, protože zatímco spolužáci začínali obesílat divadla, já měla své jisté.

Řadu let jste bývala tak trochu zařazená v komediální škatulce. Pak ale přišly role v titulech jako třeba Po pláči smích, Duše - krajina širá, Kejkřlíz z Lublinu... a na jedinou se objevila úplně jiná, vážnější, naprosto uvěřitelná a velice silná stránka vašeho herectví. Proč vás takové úlohy docela dlouho mĳely?

Vážnějšímu tématu nebo rolím jsem se nikdy nebránila a vlastně jsem si je chtěla zahrát už daleko dřív. Byly tu ale i Kristinka Jelínková, Lucka Štěpánková a obě byly na takové role brány daleko víc a já se k nim moc nedostala. Zpočátku jsem si zahrála vážnější kus v Krvavé svatbě nebo v Pokrevních bratrech, kde mě režisér Petr Novotný nechal na scéně během osudových výstřelů a mohla jsem odehrát, jak mě to zasáhlo. Režisér František Laurin, tehdy řekl, že tam nějaký potenciál vidí...

... ve smyslu, že navážno by to s vámi taky šlo?

Ano. Potom Lucka odešla na Vnohřady, Kristinka na mateřskou a režisérům a vedení nezbylo nic jiného, než sáhnout po mně, což pochopitelně říkám s nadsázkou. Byla jsem tak natěšená a nadupaná, že jsem se do toho snažila dát všechno. V každém člověku jsou přece veselé i smutné a jasné i temné stránky.

Jsou, ale někdy vůbec nemusí vyjít na povrch.

To je pravda, záleží to na tom, jaký je režisér, jaký je jeho záměr a jestli se chcete otevřít. Já se emocí nebojím. Užívám si, že u mě k těm vážnějším věcem konečně došlo.

Bohužel není možné, abychom spolu detailně probraly všechny vaše role, ale chtěla bych se zastavit alespoň u jedné -

kadeřnice Barbary, respektive u inscenace Bláznivé nůžky, která se na repertoáru drží už deset let. Čím to je?

Ta hra je naprostý fenomén, nemá obvyklý tvar a pro diváky je zajímavá v tom, že mohou sami vstoupit do hry a ovlivňovat ji. A hlavně každá repríza je úplně jiná, nikdy dopředu nevíme, jak hra vlastně skončí a co se během ní stane. Kolikrát zazní nová otázka nebo reakce, které dosud nepadly.

Na Barbaru a Bláznivé nůžky se ptám záměrně. Víte totiž, že jste před pár týdny v této hře zaskakovala v pražském Divadle Kalich. Jaké to bylo vstoupit se stejnou rolí do jiné inscenace a mezi jiné herce?

To bylo z jedné vody načisto. Oslovili mě na zaskok v neděli v půl desáté večer, v pondělí dopoledne jsem si zařídila kostým a odpoledne už jsem byla v Praze. Akorát jsem dostala do ruky jiný text. Samozřejmě, hra byla totožná, ale neměla jsem tam jedinou repliku stejnou. Sešli jsme se v krásné sestavě - Otakar Brousek mladší, Dalibor Gondík, Láda Županič, Jaroslava Broušková a Zbyněk Fric. Domluvili jsme se, že budu říkat repliky, na které jsem zvyklá z Pardubic, ale trochu jsem se bála, abych ostatní nerozhodila. Nejdřív jsme si hru projeli, pak mi řekli, co by si tam přáli mít, protože mají ověřené, že to u diváků funguje, a já zas předvedla pár fórů, které vycházejí u nás. Nějak jsme to zazipovali, krásně to do sebe zaklaplo a myslím, že nikdo nepoznal, že šlo o tak rychlý zaskok. Všichni byli úžasní a snad i spokojení, hýčkali si mě a pro mě to byla moc krásná zkušenost.

Dokážete být ještě objektivním divákem, když sledujete své kolegy? Přece jenom, znáte je do morku kostí, určitě poznáte, když nejsou ve své kůži, víte, co se děje v zákulisí...

Asi ne. Ačkoli... když mě inscenace strhne natolik, že zapomenu, že lidé na jevišti jsou kolegové, je to pro mě důkaz, že je udělaná dokonale.

Které hry pardubického divadla jste tak vnímala?

Určitě na mě takhle zapůsobil Mefisto, Kdo se bojí Virginie Woolfové, Othello k tomu pocitu neměl daleko... našla bych jistě víc příkladů.

Vášim životním partnerem je Ladislav Špíner, také poměrně vytižený herec pardubické scény.

Stálice Petra Janečková ve svém prvním angažmá zůstala dosud. Diváci ji desetkrát zvolili nejoblíbenější herečkou. Foto: Radek Kalhous, MAFRA

Daří se vám v soukromí od divadla odstráhnout a nebrat si pracovní starosti domů?

Záleží na tom, co se děje, to je vždycky v takových vlnách. Pokud spolu zkusíme, tak se o hře samozřejmě hodně bavíme. Nebo když zkouší jeden, doma své dojmy nějak ventiluje. Já třeba méně, snažím se spíš před Ládou co nejvíc ze svých pocitů ze zkoušek utajit, zatímco on, jak je té role plný, dokáže skrývat daleko méně. Ale určitě to není tak, že bychom žili jenom divadlem. Samotnou kapitolou je samozřejmě péče o dceru a její výchova, to je jasné nedivadelní téma... Rádi se díváme na hokej, tenis, naši novou láskou je i golf, kam chodíme relaxovat. Je plno jiných věcí, které spolu sdílíme a nemají s divadlem moc společného, miluju třeba chví-

le, kdy společně vaříme.

Ačkoli v divadle jste takřka po celých těch dvaceti let na vrcholu a jdete z role do role, filmová a televizní kamera vás, s výjimkou epizodek v několika seriálech, moc v hledáčku nemá. Nesnažíte se jít jí naproti?

Asi to tak má být. Jednak nemám ty správné známé a v Pardubicích je člověk přece jenom od castingů daleko. Minulý rok jsem si před létem řekla, že pro to zkusím něco udělat. Film zajímá každého herce, co si budeme povídat. Stejně tak má svůj význam i zkušenost v nějakém známém a sledovaném seriálu. Dostala jsem kontakt na tři producenty, obvolala je, obeslala tři castingové agentury a... nic. Ale můžu si říct, že jsem aspoň něco udělala. Je to

Profil

Petra Janečková (1974)

Absolvovala **muzikálové herectví** na brněnské JAMU.

Ve Východočeském divadle Pardubice **poprvé hostovala v roce 1997** v inscenaci Zavraždění svaté Celestiny. **Stále angažmá** na pardubické scéně získala v roce 1998, působí zde dosud.

Své místo si vydobyla jak v činoherní dramate, tak i v hudebních inscenacích. **Ztvárnila Nevěstu** (Krvavá svatba), **Marii** (Věno slečny Laury), **Julii** (Úžasná svatba), **Loren** (Urvi to!) nebo třeba **Alžbětu** (Králova řeč), **Evženii** (Duše - krajina širá) a **Helenu** (Po pláči smích).

Na hudebním poli **excelovala** například **jako Denisa** (Mam'zelle Nitouche), **Cajti** (Šumař na střeše), **Líza Doolittleová** (My Fair Lady), **Velma** (Chicago) či **Fräulein Fritzie Kost** (Cabaret) a **Sugar** (Sugar). Aktuálně hraje v osmi inscenacích Východočeského divadla, jež pokrývají **široký repertoárový rejstřík**, od muzikálu Jeptišky a Kiss me, Kate přes komedie Mezi nebem a zemí či Bláznivé nůžky až **po vážnější role v Bílé nemoci** nebo Živém obraze.

pochopitelně i o osobním kontaktu, kdy člověk přijede, promluví, ukáže se, a na to teď nemám čas. Ale rozhodně si nestýskám, v Pardubicích mám dobrou práci.

Nikdy jste během těch dvaceti let neměla chuť na změnu? Zkusit, jak funguje jiná scéna?

Jsem asi hrozný konzervativce, čím víc se jako člověk poznávám, tím víc to na sobě pozoruju. Je pravda, že bylo jedno období, kdy jsem jiné divadlo oslovila. Ale to bylo spíš z nejistoty, měnil se tu ředitel a nikdo moc netušil, jak to s námi bude dál. Tak jsem to tenkrát zkusila, ale nic z toho nebylo. Všeobecně je těžké hledat práci, protože hereček je moc. Nejlépe je to vidět v Praze - člověk natočí seriál a má rázem dveře otevřené. Nenatočí nic a má to mnohem těžší. Ale nechci, aby to vyznělo tak, že si stěžuju. Tady v divadle jsem vždycky měla a mám řadu krásných příležitostí, které bych třeba jinde nedostala. Navíc mi připadá, že jsme tu jako jedna velká rodina, a vím, že takhle to vnímají i herci nebo režiséři, kteří sem jezdí hostovat. Nikdo tu není natolik ambiciózní, aby nějak rozešťoval partu. Jsem tu spokojená a šťastná. Takže vlastně vůbec nemám důvod cokoli měnit.